

forskningskridt (oprindeligt indkommet ved Tillægslov Nr. 111 af 30. Marts 1940).

Naar de nævnte Tillægslove har været givet som midlertidige med en begrænset Gyldighedsfrist, skyldes det navnlig, at man stadig har haabet, at Forholdene skulde ændre sig saaledes, at det frie Rejsesamkvem mellem Landene kunde genindføres, eller at Reglerne om Udlændinges Indrejse og Ophold og Arbejde her dog kunde lempes i vidt Omfang. De senere Aars Udvikling giver dog ikke meget Haab om en snarlig og afgørende Bedring af Forholdene. Efterkrigstidens økonomiske og politiske Uro rundt om i Verden gør det derfor tvingende nødvendigt at have en Fremmedlovgivning, der kan kontrollere og begrænse Indvandringen. En Lempelse af Reglerne samtidig med, at andre Lande har indført skærpede Regler for Udlændinges Adgang til eller Ophold i Landet, vilde føre til, at en Række Udlændinge vilde ty her til Danmark, hvilket baade af arbejdsmæssige, bolig-mæssige og almindelige befolkningspolitiske Grunde vilde være lidet ønskeligt.

Nærværende Lovudkast er forsaavidt angaar de materielle Regler i Hovedsagen en Kodifikation og Modernisering af de Regler i Fremmedloven af 15. Maj 1875, som endnu er gældende og har praktisk Betydning, og af Tillægsloven Nr. 158 af 30. Marts 1946. Nogle af Bestemmelserne i Fremmedloven af 15. Maj 1875 har mistet deres praktiske Betydning og er derfor udeladt; dette gælder navnlig Bestemmelserne i §§ 3—12 om Opholdsbøger, jfr. ovenfor under Pkt. 3. Endvidere gælder det § 16, der indeholder de nærmere Bestemmelser om, paa hvilken Maade Udvisning og Udsendelse af Udlændinge skal gennemføres. Bestemmelsen i § 21 angaaende Kommunernes Ret til at lade foretage Folketælling er ophævet ved Lov Nr. 57 af 14. Marts 1924 om Folkeregistre. Bestemmelsen i Fremmedlovens § 22, sidste Stk., angaaende Adgangen til at fuldbyrde Bødedomme har mistet sin praktiske Betydning, efter at der nu i Retsplejelovens § 999 er Hjemmel for at fuldbyrde saadanne Domme straks, saafremt Dommen efter de almindelige Regler ikke kan paaankes. Enkelte nye materielle Regler er dog optaget i Lovudkastet og er nærmere omtalt i Bemærkningerne til de enkelte Paragraffer.

Paa et meget væsentligt Punkt indeholder dog det foreliggende Lovudkast en Nydannelse.

Ved Drøftelserne om Tilvejebringelse af en ny Fremmedlov er Udvalget kommet ind paa Tanken om Oprettelse af et særligt

Organ, hvis Opgave det skulde være at træffe Beslutning i alle de herhen hørende Spørgsmaal.

Efter den gældende Fremmedlovgivning er det Politiet og Justitsministeren, der træffer Afgørelsen af Spørgsmaal om Indrejse-, Opholds- og Arbejdstilladelse til Udlændinge samt om Udvisning og eventuel Hensættelse under Bevogtning af en Udlænding, indtil han kan udbringes af Landet.

I store Træk er Ordningen den, at Spørgsmaal om Indrejsetilladelse afgøres af Justitsministeriet, medens Opholds- og Arbejdstilladelser, der blot er en Forlængelse af en tidligere meddelt Tilladelse og iøvrigt falder inden for den sædvanlig fulgte Praxis, meddeles af Rigspolitichefen, ligesom ogsaa Rigspolitichefen afgør Andragender om nye, mere kortvarige Opholdstilladelser eller Arbejdstilladelser. I andre Tilfælde forelægges Sagerne Justitsministeriet til Afgørelse. Iøvrigt vil en af Rigspolitichefen truffet Afgørelse om Opholdstilladelse eller Arbejdstilladelse altid kunne indbringes for Justitsministeriet. Paa Grund af det store Antal Sager, der forelægges Justitsministeriet til Afgørelse, har der gennem mange Aar været etableret den Ordning, at en Sekretær eller Fuldmægtig fra Justitsministeriet gennemgaar Sagerne hos Rigspolitichefen og samtidig træffer Afgørelse i alle de Sager, der ikke volder større Tvivl, medens han selv forelægger de mere tvivlsomme Sager i Justitsministeriet. Der spares derved megen Tid, ligesom man undgaar overflødig Brevveksling mellem Rigspolitichefen og Justitsministeriet.

Afvisning af Udlændinge ved Grænsen sker ved Politiets Foranstaltning, og Enkelttilfældene vil kun sjældent blive forelagt Justitsministeriet til Afgørelse. Udvisning af forsørgelsesmæssige Grunde (Fremmedlovens § 2) sker ved Politiets Foranstaltning, eventuelt efter Forhandling med Forsørgsmyndighederne, medens andre Udvisninger (Fremmedlovens § 13, som den er ændret ved Tillægslovene) sker efter Justitsministerens Beslutning. Hensættelse af en Udlænding under Bevogtning (Fremmedlovens § 14) sker efter Beslutning af Politiet eller Justitsministeren.

Denne Ordning med Henlæggelse af Administrationen af Fremmedloven til Politiet og Justitsministeren maatte paa Tidspunktet for Fremmedlovens Tilblivelse staa som en ganske naturlig Ordning. Forholdene paa dette Omraade var i 1875 ikke af den komplicerede Art, som de er nu. Samfærdselsforholdene mellem de forskellige Lande